

**За един странстващ рицар и за Луната, за
уханната Кармела, за начинаещия поет
Франческо Дзаконе и за едно любовно писмо,
запечатано със сърцето.**

Коладжицу се озова на земята, изхвърлен от собственото си магаре. Връщаше се от полето на Канаву и очевидно беше по-ядосан от обикновено, защото шибаше безмилостно бедното животно с пръчката. А то понасяше безропотно ударите, старайки се да върви колкото може по-бързо, като само от време на време изреваваше, но когато Коладжицу уцели мястото под хълбока му, където предишния ден се бе одрало на един трън, то спря рязко като заковано. Тогава Коладжицу, разярен заради факта, че Роко Пиру му беше отмъкнал водата от полето, започна да подскача като луд върху гърба на животното и да го налага, старайки се с всички сили да го подкара отново, но колкото повече удряше, толкова повече магарето се вкопаваше в земята. Накрая, вбесен до крайност от подигравателното поведение на Пиру пред очите на всички, а и при мисълта за неизбежната кавга с жена му, която го очакваше вкъщи, Коладжицу реши с един замах да прогони от съзнанието си бъркотията от мисли, която го бе завладяла. Вдигна ръка и с все сила шибна бедното четириногло по и без това пострадалия му корем. На улицата настъпи неестествена тишина – малкото присъстващи помислиха, че го е убил, но магарето, след като застина за няколко секунди като вкаменено, подобно на двата каменни лъва пред общината, подхвана обичайния си ход, оставяйки по пътя си дребни капчици кръв.

– Ще ти дам да разбереш кой командва тук, ясно ли е? Аз командвам – каза гордо мъжът, но победата му беше съвсем кратка, защото в този момент, наред площада, пред изумените погледи на селяните, с едно рязко движение на хълбоците магарето хвърли Коладжицу и той падна на земята като презряла круша. Всички започнаха да се смеят в захлас и да сипят върху му подигравки и обиди. Всички с изключение на трима: Франко Мендичиза, приятел на злополучния ездач, който то дори му се притече на помощ, Пепе Марденте, когото злощастната съдба беше лишила от зрение, един господин с тежка торба, праметната през рамо, който то никога не се надсмиваше над нещастieto на другите и който съзря в злополучното приземяване на Коладжицу съвпадение с онова, което беше написал няколко дни по-рано. А то гласеше:

Живеем с убеждението, че владеем света и собствения си живот, но е достатъчно само едно рязко отклонение от обичайния ход на нещата, за да излезе наяве заблудата ни. То е също като язденето – мислим си, че владеем животното с помощта на юздите, но е достатъчно да мине една нищо и никаква мишка пред коня, за да полудее той, да загубим контрол над него и като нищо да се озовем на земята. Колко струват нашите защитни механизми, щом едно дребно животинче е в състояние да ги разбие на пух и прах?

Ако живеем относително добре, това със сигурност не се дължи на нашите умения като ездачи, а единствено на смелостта на коня и великодушието на мишката.

Селският пощальон беше самотен мъж без особени амбиции, който съчетаваше страстта си към заплетените мисли с тази към любовните писма. Веднага ги

разпознаваше, без дори да ги отваря, като че ли върху плика влюбените бяха сложили своя отпечатък. Беше виждал всякакви – изискани, превзети и неискрени, написани върху някоя избирателна бюлетина или върху парче тоалетна хартия, върху последната страница, откъсната от някой роман или върху амбалажна хартия за хляб, по която още личаха следите от брашно. Бяха любовни писма, които превръщаха обикновения човек в поет и му докарваха безсънни нощи; вълшебни писма, в които се повтаряха все едни и същи неща, но винаги по различен начин, с различни думи, изпитани до съвършенство, сякаш недотам добре написаното любовно писмо можеше да бъде най-опасният съперник. Точно тези любовни писма той отваряше последни, по най-деликатен начин...

Три часа и половина преди капитулацията на Коладжицу пощальонът беше изпразнил пощенската торба, за да подреди писмата по реда на разнасянето им. Пред себе си той имаше не просто някаква си купчина хартия, а образци на човешки чувства – несбъднати мечти, несподелени желання, оттеглени обещания, обяснения в любов, обиди, спомени, тъга, надежди, думи, написани в момент на самота, които чрез него достигаха до предназначението си и той беше особено горд от това, че се явяваше финалната и решаваща фаза на нечия съдба.

Същата сутрин, към края на разпределянето на пликовете, в ръцете му попадна едно необичайно писмо. Бе опаковано с плътна хартия и запечатано с червен восъчен печат, върху който ясно се виждаше буквата С. Никога не беше виждал подобно писмо и, гложден от любопитство и желание да го отвори, го пъкна във вътрешния джоб на пощальонската си чанта. Нахлупи си фуражката и започна обичайната си обиколка.

Когато реши да стане пощальон, и през ум не му минаваше, че тази работа, лишена от всякакво изкуство и необходимост от призвание, щеше да го доведе толкова близо до тайните на хората и затова се стараше да я върши по най-добрия възможен начин. За да си пощальон, не беше достатъчно да имаш здрави крака и силни ръце – необходимо беше да усетиш съдържанието на писмата и да отгатнеш характера на получателя, а после да установиш равновесие: да дозиращ, да закъснееш, да избързаш, да се усмихнеш, да се престориш на разсеян... Грижеше се за всеки дребен детайл: ако например трябваше да достави любовно послание, а получателят отсъстваше, пъкна писмото в горната цепнатина на вратата, на видно място, така че да се наложи щастливецът да протегне ръка като към желан плод на клона на дърво. И обратното – ставаше ли въпрос за изпълнено с тъга прощално писмо, съдбата му беше като на скромните и непретенциозни съобщения за нечия кончина, пъкна го под вратата с надеждата, че получателят, влизайки вкъщи, ще го стъпче и ще остави следа върху плика като символ на собственото си отчаяние и безутешност.

Изобщо, пощальонът на Джирифалко беше достоен представител на една категория хора, чиято дълга и благородна история водеше своето начало още от Хермес, *deorum nuntium*, син на бог, грижлив вестносец и благодетел, който ходел по морето, обут с красиви златни сандали и носен от вятъра, подобно на чайка, тръгнала на лов за риба, и очаровал хората със своя жезъл в ръка.

Така и пощальонът вървеше по улиците от ежедневния си маршрут и измежду размяната на обичайните поздравии и пожелания мислеше за Луната.

Беше 7 април 1969 година и във вестника пишеше, че американците щели да стигнат до нея. Погледна замечтано към небето – може би един ден пощальоните щяха да започнат да доставят писмата чак там, горе...